

למלחמת בית דין כותב לאשתו גט כריתות (דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, שנאמר "ואת ערבכם תקח", מאי ערבכם? דברים המערבים בינו לבינה). האמות, שמטרת הניתן היא סמרית, והנן מצירות כעין אגדת שפתים לצרכי קנינים אהובים או נדרשים להן, אצלו תהיה אהבת האמה בכללה רק אז מבססת, כשתהיה תמיד חוזרת אל הפרטים, אל הטבת מצב המשפחה היחידה שלשם הטבתה התאגדה האמה, קשם שחיות מדבריות הבודדות בטבען מתקבצות לפעמים לרגלי צרה משתפת או למחזה ריוח של טרף משתף. ע"כ, אמוץ הזכרת המשפחה ואגודה לפי מצבן הן, הוא ראוי להיות ממכשירי זריזות הקרב, ע"כ היו הנשים באות במלחמה ומשותפות עם הבעלים. לא כאלה חלק יעקב, שפקלית מציאות האומה, מצד צורתה, מצד נשמתה וארח חיה, בשביל קדושתה ורוח ד' השפוף עליה, זהו האוצר היותר יקר מכל חמדה, זהו הספץ העליון של כל יחיד באומה ושל כל הכלל כולו, זהו הנותן עז ועטרה להנית המשפחה עצמה בצביונה המקודש הישראלי. ע"כ, בבא התור לעבוד לטובת האמה בכללה, אז כשרגא בטקרא תבטל אהבת המשפחה, לבל תחלל את עז אהבת האומה. היציאה למלחמה לא היתה ע"פ חשבון של הצלחת הפרט, שחשב שקשששוב מן המלחמה יהיה מצלח ומאשר. לא, הוא ציר בעצמו כאלו התנאש מן הסיים הפרטיים, והולך הוא בשמחה ע"מ למות מות גבורים וקדושים במלחמת ד' לרומם קרן לעמו, ע"כ כותב גט כריתות לאשתו ליאש את לבבו בכל האפשרי מקשר משפחה ומכרעיון הפרטי התלוי בו, בהיות דורה מהלך של רעיון יותר כללי ויותר עליון, מהלך עבודת הקודש של העם כולו. התוכחה אמנם נמרצה היא, שבשעה שהכלל הוא מתרומם ומתקדש ביותר, אין הדבר ראוי להשתמש בעלויים לנגוע במצב אחד מהם הפרטי, שנעשה ספשי ע"י התרוממותם העליונה. ומ"מ מאת ד' היתה זאת, שלקוחין יש לך בה, שסוף כל סוף גט כריתות כותב לאשתו, ועוד יש בזה הוראה המאמתת בפעל את הנתוק המעשי מחיי המשפחה הפרטית בשביל הענין הכללי הלאומי, שג"ז אע"פ שנסתבב במקאוב, מ"מ סופו הוא שיהיה לברכה, להגביר סיל ולאמץ רוח בעז ימין ד' רוממה, בגבורת ישע ימינו הנטויה על עמו ונחלתו.